

mrak*

Skratio sam ga za levo uvo
zatim i za desno,
razneo mu alku na opasaču
vrelim olovom
i onda ga skratio
za sve što valja,
a kad se sagnuo
da pokupi svoju olovku
i klikere
(sirota kreatura)
sredio sam da ne mora vise
da se uspravlja.

Zevnuo sam i
ušao da loknem nešto
a neki tip *kao* da me
iskosa pogledao
i tako je umro -
iskosa
blenući u mene.

Prizor krvi otvorio mi je
apetit.
Smazao sam sendvič i
odsvirao dve-tri balade...
Pogasio sam olovom sva svetla
u toj rupi, a onda
izašao.

* Pesma iz prve knjige Čarlsa Bukovskog »Cvet, pesnica i zverski jauk« (1960). *Prev.*

Nigde nikog nije bilo
pa sam ukokao moga konja
(sirota kreatura)
i tada sam video šerifa
kako stoji na kraju ulice
i trese se
kao prut na vetru;
bio je to žalostan prizor
pa sam ga smirio
prvim metkom
i milosrdno ga ohladio
drugim.

Onda sam se malo izvalio
na leđa
i kokao zvezde
jednu po jednu,
upucao sam i mesec
pa sam prošetao
i pogasio sva svetla u gradu.
Ubrzo se smračilo
baš onako
kako meni prija,
jer ko će još da spava
kad mu neko svetlo
bije u lice.

Legao sam i sanjao
da sam opet dečak
koji se igra svojom
puškicom
i dobija u svim igramama klikera,
a kad sam se probudio
mojih pištolja nigde nije bilo
i bio sam vezan,
i ruke i noge,
kao da se neko
plaši od mene,

i navlačili su omču
na moj ružni vrat
kao da bi hteli
da me obese,
a neki tip je kačio
vrlo zgodnu poruku
na moju košulju:

*ima zakona za tebe
a ima ga i za mene
ima zakona koji te veša
i od tebe pravi leša.*

Moram da priznam,
od lepih stihova
uvek mi ovlaže oči,
i da ne veruješ
sve su dame plakale
i kao da su jecale
imena nekih drugih ljudi.
Očigledno su plakale
zbog mene
(sirote kreature)
jer sve sam ih redom imao
a zaboravio sam
u onom uzbudjenju
da im kažem svoje ime.

I svi su muškarci izgledali besno
verovatno zbog dece
koja su nepristojno
bacala konzerve na mene,
ali rekao sam im
da se ne uzbuduju
jer uopšte nisu pogadala -
nijedan od tih dečaka nije delovao
da će biti muško od njega:

sve sam peder -
a neki tip se prodroao:
»u pakao s njim!«
i s trzajem sam zaigrao
moj poslednji pies,
pošteno se zaljuljaoo
i pljunuo barmenu u oko
a onda buljio dole
u bele sise Neli Adams
tako da mi je opet
pošla voda na usta.

fusnota o stvaranju masa

neki ljudi su mladi i ništa
više, a
neki ljudi stari i ništa
više,
a neki ljudi ni stari ni mladi
i samo to.

i da muve nose
odeću
i sve zgrade izgore u
zlatnoj vatri,
da se nebo zaljulja kao trbuh
striptizete
i sve atomske bombe
zaplaču,
neki bi ljudi bili mladi i ništa
više, a
neki ljudi stari i ništa
više,
a ostali bi bili isti
ostali bi bili isti.

ono nekoliko drukčijih
dovoljno brzo uklanja
policija, ili njihove majke,
njihova braća, ostali; i
oni sami.

sve što ostaje ono je što
vidiš.

teško je.

literarna diskusija

Markov tvrdi kako pokušavam
da mu probodem dušu
ali radije bih njegovu ženu.

dižem noge na sto
a on kaže:
ne smeta mi što stavljaš
noge na sto,
ali klimav je
samo što se ne raspade.

ostavljam noge na stolu
ali radije bih njegovu ženu.

više bih voleo, kaže Markov,
da zabavljam rovokopača
ili prodavca novina
jer su oni dovoljno obzimi
da pripaze na pristojnost
i pored toga što ne razlikuju
Remboa od otrova za pacove.

moja prazna limenka piva
kotrlja se po podu.

to što moram da umrem
uopšte me ne muči,
kaže Markov,
moja uloga u igri
je da živim
kako najbolje umem.

grabim njegovu ženu u prolazu,
njeno dupe uz moj trbuh,
ima fina kolena i sise
i ljubim je.

starost nije tako loša, kaže on,
ima spokojstva u tome,
ali ima i jedna caka:
moras razlučiti spokojstvo od mrtvila;
nikad ne gledaj mladost kao inferiornu
zato što si star,
niti je mudrost u iskustvu.
čovek može biti matora budala -
mnogo je takvih - ili mlad
i mudar - što je redi slučaj. a to...

učuti vise, zavapio sam,
ko boga te molim!

ustao je, uzeo svoj štap i
izašao.

povredio si ga, rekla je,
on misli da si veliki pesnik.

suviše je ušminkan za mene, rekao sam,
suviše je bistar.

izvadio sam njenu sisu.
kakva čudovišna
prekrasna
stvar.

igra jebanja

zaista je užasno
biti u krevetu
noćima i noćima
sa ženom
koju više ne želiš da jebeš.

one stare, ne izgledaju više
tako dobro - čak počinju da
hrču, gube živahnost.
okreneš se ponekad u krevetu i
tvoje stopalo dotakne njenu –
bog te, *odvratno!* –
a noć je napolju
iza zavesa
i zamandaljuje vas
u zajedničku grobnicu.

ujutro podeš u
kupatilo, prolaziš hodnikom,
govoriš besmislice; jaja se prže,
startuju motori.

ali jedno naspram drugog
sede dva stranca
guraju tost u usta i peku
zlovoljnu glavu i utrobu
vrelom kafom.

u deset miliona mesta u Americi
svuda je isto -
bajati životi što se međusobno
podupiru
i nigde izlaza.

ulaziš u kola i voziš na posao,
a tamo su novi stranci, uglavnom
nečiji muževi i žene
pod giljotinom posla,

koji flertuju, šale se i štipkaju,
ponekad se i kresnu –
kod kuće to ne mogu
– a onda vožnja natrag
i čekanje na Božić, nedelju ili
bilo šta.

žena koja spava

sedim noću na krevetu i slušam te kako
hrčeš
upoznao sam te na autobuskoj stanici
i sada začuđeno gledam u tvoja leđa
bolesno bela i prošarana
detinjim pegama
dok lampa ogoljuje neizrecivu
tugu sveta
nad tvojim snom.

ne vidim ti stopala
ali prepostavljam da su to
najšarmantnija stopala.

kome pripadaš?
da li si stvama?
mislim na cvetove, životinje, ptice
što izgledaju više nego dobro
i tako blistavo
stvamo.

ti si ipak samo žena. svi smo
predodređeni da budemo
nešto. pauk, kuvar, slon. kao da je
svako od nas slika što visi na
zidu galerije.

- a sad se slika okreće
na leđa i
preko obline ramena
vidim $\frac{1}{2}$ usta, jedno oko i
skoro ceo nos.
ostatak je skriven
ali znam da si savremeno,
moderno
živo delo

možda ne besmrtno
ali vodili smo
ljubav.

molim te nastavi da
hrčeš.

moja

ona leži kao klada
osećam veliku šuplju planinu
njene glave.
ali živa je zeva i
češka nos i
navlači pokrivač.
uskoro ću da je poljubim
i spavaćemo.
daleko je Škotska
a pod zemljom
krtice jure;
čujem mašine u noći
dok nebom bela
ruka maše:
laku noć, draga, laku noć.

nepoznavanje klasika

nisam spavao tri noći
ili tri dana i
crvenih očiju
smejem se u
ogledalu
slušajući kako sat
otkucava
a plin
moje peći
zaudara
vrelim gustim teškim
smradom, isprekidan
zvucima vozila,
nanizanih kao
ornamenti
u mojoj glavi, ali
ja sam čitao klasike
i na mom kauču
opijena vinom spava
kurva
koja je prvi put
čula
Devetu Betovenovu
i od dosade
zaspala
učtivo slušajući.

slušaj, matori, rekla je,
s tvojim vijugama
biceš možda prvi čovek
koji će da jebe
na Mesecu.

razgovor u gluvo doba

u pola četiri noću
otvaraju se vrata
i stopala prolaze hodnikom
noseći telo.
neko kuca
a ti spustiš pivo
i javis se.

bog te, kaže ona,
spavaš li ti ikad?

i ulazi
kosa joj u viklerima
sa pticama i zečevima

i donela je svoju bocu
kojoj agilno dodaješ
dve čaše;
muž joj je, kaže, na Floridi
a sestra joj šalje novac i haljine,
i već trideset dva dana traži
posao.

kažeš joj da si agent za džokeje i
pisac ljubavnih i džez pesama,
a nakon nekoliko pića
ona se ne trudi da pokrije
noge
krajem negližea
koji stalno klizi.
to uopšte nisu loše noge,
u suštini, jako dobre noge,
i ti ubrzo ljubiš
glavu punu viklera

a zečevi počinju da
namiguju, i daleko je Florida
a ona kaže da u stvari nismo

neznanci jer me je već videla u
hodniku.

i na kraju
ima vrlo malo toga
da se kaže.

sve

mrtvima ne treba
aspirin ili
žalost,
prepostavljam.

ali možda im treba
kiša.

ne trebaju im cipele,
već mesto za
hodanje.

ne cigarete,
govore nam,
već mesto da
izgore.

ili su prostor i mesto za
letenje
možda isto.

mrtvi ne trebaju
mene

niti me trebaju
živi.

ali mrtvi možda trebaju
jedni
druge.

u stvari,
mrtvima možda treba
sve što i nama
treba
a treba nam tako puno,
kad bismo samo znali
šta je to.

to je
verovatno
sve

i svi ćemo
verovatno umreti
pokušavajući da
dođemo do
toga

ili umreti

zato što
nismo došli do
toga.

nadam se
shvatićete da sam
kada umrem

dobio
najviše
moguće.

dok vetar duva

dok vetar ponovo duva s mora
i zemlja je ukaljana razvratom i neredom
oprezno rukuj sabljom izbora,
upamti
ono što je možda bilo plemenito
pre pet stoleća
ili pre samo 20 godina
sada je
sve češće
zaludan posao.
tvoj život samo se jednom živi
istorija uvek ponovo
pravi budale od ljudi.

budi na oprezu, dakle,
od svakog naizgled plemenitog
čina
ideala
ili akcije,
bilo za ovu zemlju ili ljubav ili
Umetnost,
neka te ne povuče trenutak
ili lepota ili politika
što uvene kao odrezani cvet;
ljubav, da, ali ne kao bračna uvertira
i čuvaj se loše hrane i preteranog rada;
daj sebi vremena i pij koliko ti je potrebno
da održiš kontinuitet,
jer piće je oblik življenja
u kome se učesnik vraća po novu šansu
za život; osim toga
živi što više sam;
imaj decu ako se to desi
ali potrudi se da nemaš ništa s podizanjem
dece; ne uključuj se u sitne prepirke
ruke i glasa

osim ako tvoj dušmanin traži život tvoga tela
ili život tvoje duše; tada ubij,
ako moras; i
kada dođe vreme da umreš
ne budi sebičan —
shvati to kao besplatno putovanje -
podî bez ikakve mrlje srama ili promašenosti
ne žali ni za čim
dok vetar duva s mora
i vreme teče dalje
zapljuskujući tvoje kosti blaženim mirom.

86-a

najmučniji posao je
truditi se da živiš
pod posvećenim barjakom.
sličnost namera
sa ostalim ljudima
odvaja budalu
od istraživača.

to se lepo vidi u
svakom baru, bilijar-sali,
na fakultetu, hipodromu,
ili u zatvoru.

ljudi beže od kiše
ali sede
u kadama punim vode.

prilično je gadno znati da
milioni ljudi strepe od
atomske bombe
mada su odavno
mrtvi.

i pored toga
trude se da pribave
žene
novac
smisao.

a najzad će se Veliki barmen nagnuti
beo istinit jak i mističan
da ti kaže
bilo je dosta
baš kad ti se čini
da tek počinješ.

poslednji dani večitog samoubice

lepo mogu da vidim sebe
nakon svih onih samoubilačkih dana i noći,
kako me iz nekog sterilnog staračkog doma
(naravno, samo ako postanem slavan i
budem imao sreće)
na kolicima gura mentalno zaostala bolničarka
koja umire od dosade...
uspravno sedim na mojim kolicima
gotovo slep, dok se oči izvrću ka
mračnoj strani lobanje
tražeći
utehu smrti...

»baš lep dan, zar ne, gosn-Bukovski?«

»o, da da... «

deca prolaze a ja čak i ne postojim
i lepa žena prolazi
raskošnih kukova
toplih butina i svega tesnog i vrelog
preklinjući za ljubav
a ja čak i ne postojim...

»prvo sunce u poslednja tri dana, gosn-Bukovski.«

»o, da da... «

uspravno sedim na mojim kolicima
belji sam od ovog lista papira
beskrvan
nema vise mozga, nema igre, nema vise
Bukovskog...

»lep dan, zar ne, gosn-Bukovski?«

»o, da da... «

pišam u pidžamu, dok mi bale cure iz usta.

prolaze dva školarca:

»ej, jesi li snimio matorog?«

»bog te, muka mi pripala od njega!«

posle svih pretnji da će to učiniti
neko je konačno izvršio samoubistvo
umesto mene.

bolničarka zaustavlja kolica, lomi ružin cvet
s obližnjeg žbuna i stavlja mi ga u
rukou.

ja čak i ne znam šta je to. po svojoj funkciji
to bi komotno mogla da bude i
moja kita.

tuš

volimo da se tuširamo posle
(ja više od nje volim vruću vodu)
njeno lice uvek je blago i spokojno
i ona prvo opere mene
nasapunja mi muda
digne ih
stisne,
zatim mi pere kitu:
»ej, ovaj je još krut!«
onda sapunja sve one dlake dole -
pa trbuhi, leđa, vrat, noge,
ja se kezim kezim kezim
a onda perem nju...
prvo picu, ja
stojim iza nje, kita mi je uz njeno dupe
i nežno sapunjam picino runo,
perem je maznim pokretima,
otežem možda više nego što je neophodno,
zatim prelazim na zadnji deo nogu, dupe,
leđa, vrat, okrećem je, ljubim,
sapunjam sise, sise i stomak,
prednji deo nogu, članke, stopala,
a onda picu, još jednom, za sreću... .
novi poljubac, i ona izlazi prva,
briše se, ponekad peva dok sam ja unutra
i puštam vruću vodu
uživajući u čudu ljubavi
a onda izlazim...
obično je popodne i tiho je,
oblačeci se, razgovaramo šta bi možda
trebalo da se uradi,
ali to što smo zajedno rešava veći deo toga,
u suštini, rešava sve,
jer dokle god su te stvari rešene
u istoriji žene i
muškarca, svakom od njih je drukčije
svakom je bolje i gore -
za mene, dovoljno je lepo da pamtim

mimo vojski što marširaju
i konja što kasaju ulicama
mimo sećanja na bol, poraz i nesreću:

Linda, ti si mi to donela,
i kada to uzmeš
učini to nežno i polako
kao da umirem u snu umesto u
svom životu, amin.

lep dan i svet dobro izgleda

jednoga dana ući će
lav
dočepaće moju ruku
malo iznad lakta
moju staru ruku
moju izboranu ruku što je
bacala kocke i
kriknuću
u spavaćoj sobi
ništa mi neće biti jasno
a on će biti
prejak za mene
i ljudi će ulaziti -
žena, ljubavnica, vanbračni sin,
stranac sa ulice i
lekar
i svi će
gledati
a lav ih još neće
dirati
i onda će moja ruka
nestati
a lekar će prisloniti
stetoskop na moje grudi
zamoliće me da kašljem
i onda se okrenuti ka drugima i
reći
postoji šansa
ali mislim da
odlazi - šok i gubitak
krvi.
jebeš ga, i ja to znam,
a sada mi lav grabi
drugu ruku
pokušavam da ga sprečim
njegov rep obara sliku sa zida
sliku holandske vetrenjače i
ribnjaka

lep je dan i
svet dobro izgleda
osećam da bih voleo da
plivam ili pecam ili spavam
ispod drveta
ali lav me
ne pušta

onda i moja druga ruka
nestaje

ljudi su klekli da se
pomole
svi sem
lekara

lav razdire moje
grudi
pokušavajući da dopre do
srca
tražim od lekara da mi pripali
cigaretu i
on to čini

zatim
ulazi
sveštenik

lav još ne dira
sveštenika

čuo sam za
lava
kako je ponekad brz a ponekad
spor

znam da obično vise voli starije ljude
mada ponekad jede čak i
bebe ili mladiće i
devojke

svevišnji bože! spasi me! spasi me!
vrištim

ali ljudi se ne
pomeraju
puštaju lava da me
proždire
sveštenik mumla zapeve koje
ne razumem
lekar mi okreće leđa i gleda
kroz prozor

juli je mesec
s ukusom putera u vazduhu
a ja naglo postajem
stvar uspomene
dok pred očima vidim
moljca, cvrčka, goluba, lešinara i
andela
kako gore
lav proždire moje srce
i lekar navlači čaršav preko moje
glave
rano je jutro
veoma rano
jutro
i pristojni ljudi još su
u
krevetu
većina njih spava s lošim zadahom
i retko ko od njih vodi
ljubav
i većina njih
još nije
kao ja.

ne svraćajte, ali ako već svratite...

da, naravno, biću tu ako nisam napolju
ne kucajte ako su svetla pogašena
ili ako čujete glasove ili
možda čitam Prusta
ako neko proturi Prusta ispod mojih vrata
ili jednu od njegovih kostiju za moju čorbu
i ne mogu da vam zajmim novac ni
telefon
ili ono što je ostalo od mojih kola
mada možete dobiti novine od juče
staru košulju ili sendvič sa salatom
ili prespavati na kauču
ako ne vrištite noću
i možete da pričate o sebi
Ije tako normalno;
teška vremena pritiskaju sve nas
pošaljem decu na Harvard
kupim lovište,
ne ciljam visoko
samо pokušavam da ostanem živ
još malo,
i zato, ako ponekad kucate
i ja se ne javim
a unutra nema žene
možda sam slomio vilicu
i tražim neku žicu
ili lovim leptire u
mojim tapetima,
mislim, ako se ne javim
nisam se javio, a razlog je
što još nisam spremjan da vas ubijem
ili vas zavolim, ili vas čak prihvatom,
to znači da ne želim da razgovaram
zauzet sam, lud sam, milo mi je
ili možda pletem omču;
i zato, ako su svetla čak i upaljena
i čujete zvuke

kao disanja ili molitve ili pevanja
radija ili kotrljanja kockica
ili kucanja na mašini -
odlazite, nije pravi dan,
noć, čas;
to nije ignorisanje neučтивости,
ne želim da ikoga povredim, čak ni bubu
ali ponekad skupljam dokaze one vrste
za koju treba malo razvrstavanja,
a vaše plave oči, recimo plave
i vaša kosa, ako je imate
ili vaše misli - one ne mogu da uđu
dok uže nije isečeno ili vezano u čvor
ili dok se ne obrijem u
novim ogledalima, dok svet
ne stane ili se otvori

zauvek.

traženje posla

bila je Filadelfija i barmen je rekao:
šta ćeš, a ja: daj kriglu, Džimi,
da smirim živce, potražiću
posao. ti, rekao je,
posao?
aha, Džimi, video sam nešto u novinama,
ne traže iskustvo.
zajebi, rekao je, ne treba tebi posao.
ne treba mi, ali mi trebaju pare,
ispio sam pivo,

seo sam u autobus i gledao brojeve
uskoro su se približili
to je bila velika lirnena zgrada
vrata su bila zaglavljena u blatu,
samo još zemlje,
neravne, mokre, i smrdela je
i čulo se kao da se nešto reže napola
i buši, i bilo je mračno
i ljudi su hodali gore po gredama
i gurali dole kolica
i sedeli za mašinama radeći nešto
i sevale su munje i grmelo je
i najednom se kofa puna vatre zaletela ka
mojoj glavi, sva je buktala u plamenu
viseći o nekom lancu i išla pravo na mene
a neko je viknuo: EJ, PAZI!
i samo sam se sagnuo
osetivši vrelinu iznad sebe,
a neko je upitao:
ŠTA TI TREBA?
a ja rekao: GDE VAM JE KLOZET?
pa su mi rekli
i onda sam ušao
izašao i video siluete ljudi
kako se kreću kroz plamen i buku i
prošao do ulaza, izašao napolje i
vratio se autobusom do bara i seo,

uzeo novu kriglu, a Džimi me upitao:
šta se desilo? a ja rekao: odbili su me.
onda je ta kurva ušla i sela i svi su
gledali u nju, dobro je izgledala, i sećam se
da sam prvi put u životu gotovo poželeo da
imam vaginu i klitoris umesto onoga što imam,
ali me posle dva-tri dana prošlo i
ponovo sam bistrio oglase.

radnici

neprekidno se smeju
čak i kad
padne greda
i uništi lice
ili unakazi telo
oni se i dalje
smeju,
kada boja oka
postane zastrašujuće bleda
zbog nedovoljne
svetlosti
smeju se;
izborani i imbecilni
iako još mladi
sprdaju se s tim -
čovek koji
kao da mu je 60
kaže da ima 32 i
onda se oni smeju
svi se smeju;
ponekad ih puste
napolje na vazduh
ali okovani su da se vrate
lancima koje
i da mogu
ne bi raskinuli;
čak i napolju, među
slobodnim ljudima
i dalje se smeju,
idu naokolo
glupavo se
teturajuci
kao da su izgubili
osećaj za ravnotežu;
napolju
žvaču malo hleba,
prepiru se, spavaju, broje sitninu,
pilje u sat

i vraćaju se;

ponekad,
u kritičnim trenucima
postaju čak i ozbiljni - govore o *Napolju*,
o tome kako
mora da je grozno
biti zatvoren *Napolju*
zauvek,
da te nikad ne puste
natrag;
toplo je dok rade
i pomalo se
znoje
ali oni napomo i dobro
rade, tako napomo
rade
da nervi pucaju
što izaziva drhtanje,
ali često ih
hvale oni
koji su se uzdigli
na njima
kao zvezde,
i sada zvezde
posmatraju
neke koji pokušavaju da uspore ritam ili
nisu zainteresovani
ili izmišljaju
bolest
samo da bi došli do
predaha
(predah se mora
zaraditi
da bi prikupili snagu
za neki bolji posao).

ponekad neko umre
ili poludi
i onda iz onog sveta *Napolju*

ulazi novi
i daju mu se
šansa.

bio sam tamo
godinama;
u početku
rad mi se činio
monoton, čak
besmislen
ali sada vidim
da sve to ima smisla
i vidim
da radnici
bez lica
uopšte nisu
ružni, i te
glave bez očiju –
sada znam da te oči
vide
i sposobne su da
odrade posao.

žene su često najbolje,
spontano se prilagode
i s nekim od njih
vadio sam ljubav u
pauzama; u početku
izgledale su
kao majmunice
ali kasnije
uvideo sam
da su bile žive i stvarne
kao i ja.

prošle večeri
jedan stari radnik
sed i slep
neupotrebljiv
penzionisan je

za *Napolje*.

govor! govor!
zahtevali smo.

bio sam u
paklu, rekao je.

smejali smo se,
svih 4000:
sačuvaој је svoј
humor
do
kraja.

beda

čovek koga nikad nisi video onaj je
koji te održava,
onaj koji će možda doći
jednog dana.

on nije napolju na ulicama niti
u zgradama niti na
stadionima
ili ako je tamo
mora da sam ga promašio.

on nije neki od naših predsednika
guvernera ili glumaca.

pitam se ima li ga negde.

hodam ulicama
pored radnji i bolnica
bioskopa i barova
i pitam se ima li ga tamo.

tražim već skoro pola stoleća
i nikako da ga vidim.

živog čoveka, istinski živog,
kad recimo spusti ruke
pošto je prialio cigaretu
kao oči tigra koje zure nekud
u vetar.
ali kad se ruke spuste
uvek su to neke
druge oči
večito večito
druge.

i uskoro će biti prekasno za mene
i proživeću život
s dragstorima, mačkama, čaršavima,

pljuvačkom, novinama, ženama, vratima i
drugim asortimanom,
ali nigde
živog čoveka.

put

usmrćeni u sporednim ulicama sveta
promrzli pod zastavama
taoci svojih žena

odgajani u mraku za mrak

rigamo u zapušene šolje
u bednim sobama punim bubašvaba i miševa

nije čudo što retko pevamo
danju ili u podne ili noću

besmisleni ratovi
besmislene godine
besmislene ljubavi

i pitaju nas:
zašto pijete toliko?

eto, izgleda da su dani
stvoreni da
budu straćeni
godine i ljubavi stvorene su da
budu straćene

ne možemo da plačemo, i to pomaže
smejanju -
to je kao izbacivanje
snova, ideala,
otrova.

ne tražite od nas da pevamo,
smejanje je naša pesma
jer sve je samo užasna šala.
Isus bolje da se smejavao na krstu,
to bi okamenilo njegove ubice.

sada ima vise ubica nego ikad
i ja pišem pesme za njih.

brbljivci

klinac gazi blatnjavim nogama preko moje
duše
govoreci o recitalima, virtuozima, dirigentima,
manje poznatim romanima Dostojevskog;
o tome kako je ispravio konobaricu,
kulovku koja ne zna da se francuski preliv
za salatu sastoje od *toga i toga*;
tupi ga o Umetnosti sve dok mi
ne ogadi Umetnost
I nema ničeg čistijeg
nego vratiti se u bar ili
na hipodrom i posmatrati ih kako trče,
posmatrati kako se stvari odvijaju bez te
larme i laparanja:
reči, reči, reči,
mala usta rade, oči trepcu,
klinac, dete, bolestan od Umetnosti,
zakačen za nju kao za majčine skute
i pitam se koliko desetina hiliada
ima takvih širom zemlje
u kišne noći i sunčana jutra
u večeri posvećene miru
u koncertnim dvoranama
u kafeima
na poetskim recitalima
brbljaju, blate, prepiru se.

to je kao kad krmak leže u krevet
sa dobrom ženom
i tebi nije više
stalo do nje.

zvuk ljudskih života

čudna toplina, vruće i hladne žene,
dobro vodim ljubav, ali ljubav nije samo
seks. mnoge žene koje sam upoznao su
ambiciozne, a ja volim da se izležavam
na velikim udobnim jastucima u tri
popodne, volim da gledam sunce
kroz lišće velikog žbuna napolju
dok spoljni svet
drži dalje od mene, to vrlo dobro znam,
sve one prljave stranice, i volim da se
izležavam, s trbuhom ka plafonu posle
vođenja ljubavi, dok sve navire:
tako je lako biti opušten - ako samo dopustiš,
to je sve što ti je potrebno.
ali žena je čudna, veoma je
ambiciozna - fuj! neću da prespavam dan!
samo jedemo! jebemo se! spavamo!
jedemo! jebemo se! spavamo!

draga, govorim joj, tamo napolju ljudi sada
beru paradajz, grašak, čak i pamuk,
ljudi i žene umiru pod suncem
ljudi i žene umiru po fabrikama ni za šta,
za neku crkavicu...
čujem zvuk ljudskih života razderanih na
parčiće...
ti ne znaš koliko sreće
imamo...

ali ti si uspeo, kaže ona,
tvoje pesme...

moja ljubav izlazi iz kreveta.
čujem je u drugoj sobi.
pisaća mašina radi.

nije mi jasno zašto ljudi misle da su napor i energija povezani sa stvaranjem.

prepostavljam da se to dešava i u stvarima, kao što su politika, medicina, istorija ili religija.

okrećem se na stomak i ubrzo zaspim s dupetom ka plafonu, za promenu.

hej, Doli

ostavila me pre pet nedelja i otišla u Jutu.
ja bar mislim da je otišla.
pre neki dan izašao sam da joj pošaljem pismo
i ugledao je na autobuskoj stanici,
njena je to kosa bila
otpozadi
i sve je ponovo prokuvalo u meni
hitro sam prišao da joj vidim lice –
neka druga. bubuljice, prćasti nos, zelenkaste oči –
ništa, ništa.

onda sam bio na Zapadnoj aveniji
iz bara u bar
i ponovo je video ispred sebe.
one tesne farmerke, znao sam to dupe,
i opet kosa
i taj hod,
stigao sam je i pogledao –
indijanski nos, plave oči, žablja usta –
ništa, ništa, ništa.

zatim ta devojka u baru, svirala je klavir,
nije to bila ona, ali kad joj je kosa na trenutak
pala na određeni način,
bila je. a kosa je bila iste dužine
i usne su bile slične ali ne iste i
videla je da je gledam dok peva, bio sam pijan,
naravno, to je pomoglo zabludi, pa je
rekla: želite li nešto posebno da čujete?
Doli, rekoh, i zapevala je:

Hej, Doli...

baš sad pogledam i eto nje na drugoj strani ulice.
izašla je iz zgrade preko puta s nekim
plavokosim tipom, imala je naočare za sunce
i pomislio sam: šta li radi tamo na ulici
s tim naočarima, a ona mi se nasmešila kroz prozor

ali nije mahnula, ušla je u kola s
tipom, nov automobil, mali i crven, skup,
odvezli su se ka zapadu. siguran sam da je ovog puta
bila ona.

bez snova

stare sedokose kelnerice
po noćnim kafeima
odustale su,
i dok koračam osvetljenim
pločnikom i gledam u prozore
staračkih domova
vidim da toga više nema
u njima.
gledam ljude po klupama u parku
i vidim po tome kako
sede i gledaju
da je iščezlo.

gledam ljude koji voze
i vidim po tome kako
voze svoja kola
da niti vole niti su
voljeni —
niti više mare za
seks - sve je zaboravljeno
kao neki stari film.

gledam ljude u robnim kućama i
samoposlugama
dok se kreću između rafova
kupujući stvari
i vidim po tome kako im stoji
odeća i po načinu na koji hodaju i
po izrazu njihovih lica i očiju
da im nije stalo ni do čega
i da ničemu nije stalo
do njih.

vidim na stotine ljudi dnevno
koji su sasvim
odustali.

ako odem na hipodrom
ili na stadion
vidim na hiljade takvih
koji ne osećaju ništa i
ni za koga
i niko ne oseća
za njih.

na sve strane vidim one koji
ne žude ni za čim osim za
hranom, krovom i
odećom, usredsređeni
samo na to,
bez snova.

ne shvatam zašto ovi ljudi ne
iščeznu
ne shvatam zašto ovi ljudi ne
izdahnu
zašto ih oblaci
ne usmrte
zašto ih psi
ne usmrte
zašto ih cvetovi i deca
ne usmrte

ne shvatam.

verovatno su već mrtvi
pa ipak ne mogu da se naviknem
na njihovo postojanje

jer toliko ih je
mnogo.
svakoga dana,
svake noći,

sve ih je vise -
u metrou
u zgradama
u parkovima.

oni ne osećaju užas
što ne vole
ili što
nisu voljeni.

toliko toliko toliko
mojih
bližnjih.

otkud ja u imeniku?

muškarci zovu i pitaju me.
zar ste vi stvarno Čarls Bukovski,
pisac?

ponekad sam pisac, kažem,
najčešće ništa ne radim.

čujte, pitaju, sviđa mi se to
što pišete - imate li nešto protiv
da dođem sa desetak piva?

možete ih doneti, kažem,
pod uslovom da *vi* ne ulazite...

kada me pozovu žene, ja kažem:
o, da *-pišem*, ja sam pisac,
osim što baš sada ne pišem.

glupo se osećam što vas zovem,
kažu, i bila sam iznenadena
kad sam vas pronašla u imeniku.

ima razloga za to, kažem,
nego, što ne svratite
na pivo?

neće vam smetati?

i one stižu
zgodne žene
uzomog uma, tela i oka.

često ne bude seksa
ali navikao sam na to
jer dobro je
jako je dobro samo ih gledati -
a ponekad me čak

posluži i neočekivana
sreća.

za čoveka od 55 koji nije spavao sa ženom
do svoje 23
i ne baš često do svojih 50
mislim da bi trebalo da ostanem
u telefonskom imeniku
sve dok ne dobijem onoliko
koliko i svaki prosečan muškarac.

naravno, moram da i dalje
pišem besmrтne pesme
ali inspiracija je tu.

noćas

»tvoje pesme o devojkama postojaće
i za pedeset godina
kada sve te devojke nestanu«,
telefonira rni moj izdavač.

dragi izdavaču,
devojke su već
nestale.

znam na šta misliš.

ali daj mi jednu istinski živu ženu
noćas
da dođe preko ove sobe k meni

i možeš da uzmeš sve pesme

one dobre
one lose
ili sve one koje možda napišem
posle ove.

znam na šta misliš.

znaš li ti našta *ja* mislim?

kao i pre

isto je kao i pre
ili pre toga,
evo kurca
evo pičke
i eto nevolje.

samo što svaki put
misliš
sad sam naučio:
pustiću je da uradi to
a ja će da uRADIM ovo,
dosta mi je više,
treba mi samo malo utehe
i malo seksa
i minimum
ljubavi.

sada ponovo čekam
a godina je sve manje.
imam radio
a kuhinjski zidovi su
žuti.
samo praznim flaše
i osluškujem
korake.

nadam se da smrt sadrži
manje od ovoga.

mirne čiste devojke u cicanim haljinama...

oduvek sam znao samo kurve, bivše prostitutke
lude žene. vidim muškarce s tihim,
nežnim ženama - vidim ih u samoposlugama,
vidim ih kako zajedno šetaju ulicama,
vidim ih u njihovim stanovima: ljudi koji su našli
mir, živeći zajedno. znam da je njihov
mir samo delimičan, ali taj mir
postoji, često čitavi sati i dani mira.

oduvek sam znao samo tabletomanke, alkoholičarke
kurve, bivše prostitutke, lude žene.

kako ode jedna
stigne druga
gora od prethodne.

vidim tolike muškarce s mirnim čistim devojkama u
cicanim haljinama,
devojkama čija lica nisu gruba ni
okrutna.

»ne dovodite mi nikad kurvu«, govorim
priјateljima, »zaljubiću se u nju.«

»ti ne bi podneo dobru ženu, Bukovski.«

potrebna mi je dobra žena, potrebna mi je
više od ove pisaće mašine, više od
mog automobila, više od
Mocarta; toliko mi je potrebna
dobra žena da je već osećam u
vazduhu, osećam je
pod prstima, vidim pločnike stvorene
za njena stopala,
vidim jastuke za njenu glavu,
osećam svoj suzdržani smeh,

vidim je kako mazi mačku,
vidim je kako spava,
vidim njene papuče na podu.

znam da ona postoji
ali gde je na ovoj zemlji
kad me kurve stalno pronalaze?

zima

veliki kaljavi ranjeni pas
udaren kolima ide ka
ivičnjaku i
stravično zavija
svojim zgrčenim telom
dok crveno šiklja iz
dupeta i usta.

gledam ga i
vozim dalje
jer na šta bi ličilo
da nosim umirućeg psa
kraj ivičnjaka u Arkadiji,
dok krv kvasi moju
košulju i pantalone
gaće i čarape i
cipele? izgledalo bi
idiotski.
osim toga, isplanirao sam
da stavim na konja broj 2
u prvoj trci
kao i na broj 9
u drugoj. čeka me
mogući dobitak
od oko 140\$
tako da sam morao da ostavim
tog psa da sam umre tamo
preko puta tržnog centra
gde dame traže rasprodaje
dok prvi sneg pada na
Sijera Madre.

kreveti, klozeti, ti i ja -

pomisli na krevete
korišćene i korišćene
za jebanje
i umiranje.

u ovoj zemlji
neki od nas
više jebu nego što
umiru
ali većina nas umire
bolje nego što se
jebe
i mi takođe umiremo
deo po deo –
u parkovima
ližući sladoled, ili
u igloima
demencije,
ili na asurama od slame
ili na iskrcanim
ljubavima
ili
ili.

kreveti kreveti kreveti
klozeti klozeti klozeti

kanalizacioni sistem
najveći je izum
ovoga sveta.
i ti si izumela mene
i ja sam izumeo tebe
i zato se
ne slažemo vise
na ovom krevetu.
ti si bila najveći
svetski izum
dok nisi

pustila vodu
za mnom.

sada je na tebe red
da čekaš puštanje
vode.
neko će ti to
učiniti,
kučko,
a ako to ne urade
sama ćeš —
sve sa svojim
zelenim ili žutim ili belim
ili plavim
ili ružičastim
zbogom.

kao cvet na kiši

skratio sam nokat na srednjem
prstu
desne ruke
sasvim kratko
i počeo da trljam njenu pičku
dok je sedela na krevetu
razmazujući losion po rukama
licu
i sisama
posle kupanja.
onda je prialila cigaretu:
»nemoj da te ovo ometa«,
pušila je i nastavila da utrljava
losion.
ja sam nastavio da joj trljam pičku.
»hoćeš li jabuku?« upitao sam.
»hoću«, rekla je, »imaš li je?«
ali imao sam nju -
počela je da se uvija
onda se obrnula na bok,
ovlažila je i rastvorila se
kao cvet na kiši.
onda se obrnula na stomak
i njeno prekrasno dupe
pogledalo je ka meni
a ja sam zavukao ruku i ponovo
došao do pičke.
posegla je rukom i dohvatala mi
kurac, obrtala se i uvijala,
navalio sam
lice mi je utonulo u masu
crvene kose koja je u slapovima
padala s njene glave
i moj odebljali kurac ušao je
u čudo.

kasnije smo se šalili na temu
losiona, cigarete i jabuke.

onda sam izašao i doneo neku
piletinu i rakove i pomfri i kolače i
kupus-salatu, pa smo jeli. rekla mi je
kako joj je dobro bilo i ja sam joj
rekao kako mi je dobro bilo i pojeli
smo piletinu i rakove i pomfri i
kolače i svu kupus-salatu.

bubašvaba

bubašvaba je gamizala
preko pločica
dok sam pišao i kad sam
okrenuo glavu
zavukla je dupe
u pukotinu.
uzeo sam otrov i prskao
i prskao i prskao
i najzad je bubašvaba izašla
i vrlo me ružno pogledala.
onda je pala u kadu a ja gledao
kako umire,
s velikim uživanjem,
jer ja sam platio kiriju
a ona nije.
pokupio sam je s malo
zelenoplavog toalet-
papira i povukao
vodu. to je sve, osim što se
između Holivuda i
Zapadne stalno bavimo time,
kažu da će jednog dana
taj soj zauzeti zemlju
ali mi ćemo ih naterati
da sačekaju
još koji mesec.

molitva po lošem vremenu

Bože, ne znam šta da
radim.
baš je lepo kad su u blizini.
kako se samo igraju s
jajima
i tako ozbiljno gledaju
kurac
okreću ga
stiskaju
proučavaju svaki njegov delić
dok njihova duga kosa pada po
tvom stomaku.

nije samo jebanje i pušenje
ono što prodre u tebe i
smekša te, već prilozi,
sve je u prilozima.

noćas pada kiša
i nema nikoga
one su negde drugde
proučavajući stvari
u novim spavaćim sobama
u novom raspoloženju
ili možda u poznatim
spavaćim sobama.

svejedno, noćas pada kiša
pljušti, ne prestaje...

nema neke akcije.
pročitao sam novine
platio račun za plin
struju
telefon.

kiša i dalje pada.

one smekšaju čoveka
i onda ga ostave da se kuva
u sopstvenom sosu.

potrebna mi je staromodna kurva
pred vratima noćas
koja zatvara zeleni kišobran,
kapljice pod mesečinom na njenoj
torbici, dok govorи: »jebi ga, čoveče,
zar nemaš neku bolju muziku
od *te* na tvom radiju?
i pusti malo grejanje...«

uvek je tako kad je čovek otekao
od ljubavi i svega ostalog
samo pada kiša
pljušti
ne prestaje
dobra za drveće i
travu i vazduh...
dobra za sve što
živi samo.

sve bih dao
za žensku ruku na meni
noćas.
one smekšaju čoveka i
onda ga ostave
da sluša padanje kiše.

462-0614

sada me često zovu
telefonom.
svi su ti pozivi slični.
»jeste li vi Carls Bukovski,
pisac?«
»da«, kažem.
a oni mi govore
kako razumeju ono što
pišem
i neki od njih su pisci
ili bi voleli da pišu
a rade dosadne i
odvratne poslove
i ne mogu da gledaju
svoju sobu
stan
zidove
te noći -
žele da pričaju s
nekim
i ne veruju
da im ne mogu pomoći
da ne znam reči
ne veruju
da se i sada često
previjam u sobi
hvatom se za utrobu
i govorim
»Isuse Isuse Isuse,
zar *opet!*«
ne veruju
da su nevoljeni ljudi
ulice
samoća
zidovi
isto tako i moji.
i kad spustim slušalicu
misle da čuvam svoju

tajnu.

ne pišem iz
nekog saznanja.
kad telefon zazvoni
i ja bih htio da čujem reči
od kojih bi mi bilo
lakše.

zato je moj broj
u imeniku.

povratak devojaka

devojke se vraćaju kući
a ja sedim kraj prozora i
gledam.

tu je devojka u crvenoj haljini
što vozi beli automobil
tu je devojka u plavoj haljini
što vozi plavi automobil
tu je devojka u ružičastoj haljini
što vozi crveni automobil.

kada devojka u crvenoj haljini
izlazi iz belog automobila
ja gledam u njene noge

kada devojka u plavoj haljini
izlazi iz plavog automobila
ja gledam u njene noge

kada devojka u ružičastoj haljini
izlazi iz crvenog automobila
ja gledam u njene noge.

devojka u crvenoj haljini
što je izašla iz belog automobila
ima najbolje noge

devojka u ružičastoj haljini
što je izašla iz crvenog automobila
ima prosečne noge

ali pamtim devojku u plavoj haljini
što je izašla iz plavog automobila
video sam njene gaćice.

ne znate kako ovde život može da postane
uzbudljiv
u 5 i 35 popodne.

pivo

ne znam koliko sam flaša piva
ispio čekajući da se stvari
poprave.
ne znam koliko sam vina i viskija
i piva
uglavnom piva
ispio nakon
raskida sa ženama -
čekajući da zazvoni telefon
čekajući na zvuk koraka,
a telefon nikad ne zazvoni
tek mnogo kasnije
i koraci nikad ne stignu
tek mnogo kasnije.
kad mi stomak navre
na usta
one dolaze sveže kao majske ruže:
»kog si đavola uradio od sebe?
trebaće tri dana dok me ne pojebes!«

žena je istrajna
živi sedam i po godina duže od
muškarca i piće vrlo malo piva
jer zna da nije dobro za
liniju.

dok mi ludimo
one se provode
igrajući i smejući se
s napaljenim kaubojima.
dobro, ima piva
kese i kese praznih flaša piva
i kad uzmeš jednu kesu
flaše propadnu kroz
mokro dno
kotrljaju se
zvekeću

dok iz njih curi mokri sivi pepeo
i bajato pivo
ili se kese prevrnu u 4 ujutru
kao jedini zvuk u tvom životu.

pivo
reke i mora piva
pivo pivo pivo
radio peva ljubavne pesme
dok telefon i dalje čuti
a zidovi stoje
svuda oko tebe
i nema ničeg osim piva.

užina

moja kći je apsolutno
veličanstvena.
jedemo kupljene sendviče
u mojim kolima
u Santa Moniki.
ja kažem: »ej, mala,
život mi je bio
dobar, baš je bio dobar.«
ona me gleda.
obaram glavu na volan,
uzdrhtim, onda
naglo otvaram vrata,
rigam.
kad se priberem
ona se smeje
grizući svoj sendvič.
uzimam četiri pržena
krompirića
stavljam in u usta
žvaćem.
pola šest popodne
i kola prolaze
gore-dole mimo nas.
krišom je pogledam -
imamo svu sreću
koja nam je potrebna -
njene oči blistaju od
ostatka dana
i ona se
kezi.

noć kada sam htio da umrem

u noći kada sam htio da umrem
znojio sam se u krevetu
čuo sam cvrčke
a mačke su se tukle napolju
i osećao sam kako mi duša propada kroz
madrac
i pre nego što je pala na pod skočio sam
noge su me jedva držale
ali ipak sam hodao naokolo i
upalio sva svetla
a onda se vratio na krevet
i opet mi je duša propadala kroz madrac
i skočio sam
baš pre nego što je pala na pod
hodao sam naokolo i palio sva svetla
a onda se vratio na krevet
i opet je propadala
a ja ustajao
paleci sva svetla.

imao sam sedmogodišnju kći
i ubeđen sam bio da me ne želi mrtvog
inače ne bi bilo
važno.

ali čitave noći
niko nije telefonirao
niko nije došao s pivom
moja devojka nije zvala
čuo sam samo cvrčke i bilo je
vruće
i samo sam radio isto
ustajao i ponovo legao
dok prvo sunce nije zasijalo kroz prozor
kroz žbunje
i onda sam legao na krevet
a duša je najzad

ostala u meni i
zaspao sam.

sada ljudi dolaze
lupaju na vrata i prozore
telefon zvoni
telefon samo zvoni i zvoni
dobijam veličanstvena pisma
pisma mržnje i pisma ljubavi
sve je opet isto.

kao psi

kad ih
upoznaš oči su im
pune razumevanja;
sve pršti od
smeha. a onda,
Isuse, vreme otkucava i
sve to popušta. one
počinju da ZAHTEVAJU.
to što traže
suprotno je bilo čemu
što jesi ili bi mogao da budeš.
čudna je
pomisao da nikad nisu
pročitale ništa od onoga što si napisao,
baš ništa,
ili još gore, ako i jesu,
došle su da te SPASU.
što uglavnom znači
načiniti te da budeš
kao svi ostali. u međuvremenu su te
iscedile kao limun i čvrsto te sapele
u milion mreža, a
pošto nisi bezosećajan
ne možeš da ne pamtiš ono
što je bilo dobro ili ono što
se bar *činilo* kao dobro.

ponovo se nađeš
sam u svojoj sobi
držiš se za
utrobu i govoriš: e, jebi ga,
ne, zar opet.
trebalo je znati.

možda smo želeli sreću
šećeme vate. možda smo
verovali. kakvo smeće.

verovali smo kao što psi
veruju.

59 centi kilo

volim da cunjam po običnim mestima
i upoznajem ljude
sa distance.

ne želim ih previse blizu
jer tada počne
gušenje.

ali u samoposlugama
perionicama veša
kafeima
na uličnim čoškovima
stanicama autobusa
u ekspres-restoranima
dragstorima

mogu da gledam njihova tela
lica
odecu -
da posmatram način na koji hodaju
ih stoje
ili ono što rade.

ja sam kao rentgen
volim ih takve:
izložene pogledu.

zamišljam sve najbolje o njima.
zamišljam da su hrabri i ludi
zamišljam da su divni.

volim da cunjam po običnim mestima.

žao mi je svih nas ili mi je drago

za sve nas
ulovljene žive zajedno
i zato neoprezne.

ništa nije tako dobro kao naša
komičnost
naša ozbiljnost
naša tupavost
dok kupujemo čarape
šargarepe žvakaće gume časopise
prezervative slatkiše lak za kosu

i toalet papir.

trebalo bi da zapalimo veliki vatromet
trebalo bi da čestitamo sebi na
istrajnosti

stojimo u dugim redovima
šetamo naokolo
čekamo.

volim da cunjam po običnim mestima
ljudi mi postaju razumljivi
i ja njima.

žena u 3 i 35 po podne
koja meri purpumo grožđe i
krajnje ozbiljno
gleda u vagu
odevena u jednostavnu zelenu haljinu
s belom cvemom šarom
uzima grožđe
pažljivo ga stavlja u belu papimu
kesu

to dovoljno prosvetljuje

generali i lekari mogu da nas ubiju
ali mi smo
pobedili.

sirena

morao sam u kupatilo zbog nečega
i kucao na vrata
a ti si bila u kadi
prala si lice i kosu
video sam gornji deo tvoga tela
i osim sisa
izgledala si kao devojčica od pet
ili osam godina,
radosna si bila u vodi,
Linda Li.
niši bila samo suština tog
trenutka
već svih mojih trenutaka
kupajući se u peni
pa ipak nije bilo ničeg
što bih ti rekao.

uzeo sam to što mi je trebalo
nešto
i izasao.

besmrtnici

stari džez-lokal
u francuskom kvartu
Nju Orleansa
i ta čuvena imena
ali bili su umorni
ti stari crnci
bili su stari i umorni
ali i dalje su imali stila
trubili su
bilo je autentično
trubili su
i pili
kao i svi mi ostali
a u pauzama
svi smo koristili isti razvaljeni toalet
i oni su stajali tamo
pušeći travu
spremajući se
da ponove stvar
za novih 25-30 turista
za sve-belu publiku.
bili su moćni i bili su umorni
i bili su
debeli
uglavnom čelavi
sada su skoro svi oni mrtvi
i slabo pamtim sav taj
džez
osim da smo svi pišali
u istom razvaljenom toaletu
u pauzama
nihovim pauzama.

smrad

jednog leta
kada mi je bilo jedanaest ili dvanaest
često sam stopirao 20 milja do plaže i
gledao vodu i pesak, tada je sve bilo
mnogo čistije i svakoga dana ta debela žena
teglila je kera na kaišu, vukuci ga za sobom
kroz vodu
ker je bio veliki mokar išutiran i unezveren
a debela žena smrdela na viski
vetar mi je donosio zadah
i ne verujem da je galebovima prijao
i mrzeo sam tu ženu i njen zadah
i to što je radila tom keru
ubio bih je da sam mogao
bila je užasno debela
bila je gomila sala što je visilo iz njenog
kupaćeg kostima
i taj zadah viskija
i unezvereni ker.
nisam mogao da shvatim koji je njen problem
ni zašto to radi
šta će joj viski.
ništa u mom životu nije bilo tako ružno kao ona.

sada sam već 40 godina pijan i čujem sve
glasove onih koje sam poznavao kao jedan:
»ti jednostavno ne ličiš na sebe kad se napiješ,
najodvratniji si pijanac koga sam ikad upoznala,
gadiš mi se...«

u redu, ja ne tražim od njih da mi prave društvo
i nema ih.

napad i povlačenje

čitaj im
čitaj im i pij vino, pusti neka devojke
sanjare kako ti sisaju dušu iz kurca
čitaj im
čitaj im i pij vino, naplati u kešu,
zatim idi i pusti da neko drugi vozi.
ali pre toga
kada im čitaš
čitaj im nove stvari da tebi
ne bude dosadno
a kad stigne aplauz
i devojke gledaju u tebe
vrelim sjajnim očima
seti se kad si gladovao u malim
sobama
seti se da su tvoj autogram tražili
samo kad si se potpisivao
pre ulaska u celiju za pijance
seti se kad su druge devojke mislile za tebe
da si bubašvaba.

čitaj im
čitaj im i pij vino, i seti se
svih pesnika koji misle da je čitanje poezije
nešto važno, da je to svetinja;
to su pesnici koji te mrze,
to su pesnici koji čitaju pred 8 ili 12 ili
14 ljudi.
to su pesnici koji pišu o
ljubavi i časti i hrabrosti
ili veruju da pišu o tome.
ostavi devojke njima, potrebne su im
devojke jer nemaju ništa
drugo.

uzmi keš i strpaj ga u
džep i izadi odatile,
vrati se kući i zaključaj se.

tražiće te - želeče da objave snimak čitanja.
daj ugovor advokatu.

predi na roman broj 4.

samo još jedna propala veza

Pariz

to je mesto o kome ste slušali
velik je i ljudi izgledaju bogati
ali vrlo izolovani jedni od drugih
svaka osoba
hram ravnodušnosti
ali
kada pažljivije zagledaš u sve to
vidiš da im je
strah
prešao u naviku
ispunjeni su
strahom
i strah je taj
koji čini da deluju ravnodušno
jedni drugima
i tebi.

ti veliki parižani,
žene i deca
sede u parkovima kao papirno cveće
a muškarci grme naokolo u svojim autićima
junačeći se.

ubeđen sam da su Francuzi
uradili mnoge važne stvari
ali
to bazdi na prošlost.

otići u Pariz da bi stvarao umetnost
sada
je kao sedenje i čekanje
da leptir prdne.

volim kelnere i kerove
i kurve
i način na koji se ljudi provode
po čitavu noć

svake noći
ali nešto je hladno na
duši Pariza.

gradovi umiru
kao što i ljudi umiru
samo sporije
a ljude
koji žive u umirućim gradovima
postepeno ispunij ravnodušnost i
strah
i kada njihove smrti
postanu aktuelne
pogrebi deluju izlišno.

Pariz.
ništa nisi očekivao od mene
ali sam ja vise očekivao
od tebe.

sada kada znamo sve ovo
možemo mirno da
kažemo zbogom.

život na margini

kad Mikijeva žena ode na posao
on ode iza kuće da poduva nešto
sa Harijem što radi moleraj.
Hari moler ima isprepadanog kera
Plutona
Sto cvili po ceo dan
na kraju dugačkog lanca.

ne mogu nikoga da krivim -
ljudi se umore od
svakodnevne kolotečine.

sedim u stanu
i ponovo iščitavam novine
a onda uključim tv na
jutamje serije
i milo mi je što ne živim
ni sa jednom od tih žena
što su večito trudne i
večito nesrećne
sa svojim doktorima i advokatima.

isključujem televizor
razmatram onaniju
odustajem i
tuširam se umesto toga.

telefon zvoni, to je moja
devojka: »Sta radiš?«

»ništa.«

»kako to misliš — ništa?«

»u krevetu sam.«

»u krevetu? pa skoro je podne.«

»znam.«

»zašto ne prošetaš?«

»dobro...«

ustajem, oblačim se i izlazim.
šetam Zapadnom avenijom
sve do bulevara Santa Monika
i ulazim u robnu kuću.

rasprodaja farmerki.
kupujem jedne za manje od 10 dolara.
spuštam se pokretnim stepenicama
i uzimam veliku kesu kokica.

onda bazam kroz metalnu galeriju
gledajući alatke koje me ne zanimaju
zatim kroz elektro-opremu
gde stojim i gledam u niz kvarcnih lampi
trpajući kokice u usta
i osećajuci se kao totalni
kreten.

pod drvetom guave

ležim s mojim belim trbuhom ka suncu ispod
ananasovog drveta guave dok su deca drugih ljudi
u školi i moja žena je na poslu i tiho je i sam sam sa
pticama i brojim jedanaest ptica na žici iznad
moje glave i ništa nema da se radi.

pre je uvek bilo mnogo toga što treba da uradim
ali to je uvek bila ideja nekog drugog čoveka
drugog čoveka koji je pravio novac koristeći me
i nadzornika koga je plaćao da me zajebava
bili smo nahuškani jedan protiv drugog a to nije
imalo smisla jer je bio isti takav bednik kao i ja,
bilo je zamorno i ubitačno kao kad ti nešto
iz dana u dan piće krv.

dobro, nisam bio revolucionar, samo sam htio
da sačuvam dupe, mislio sam da je to lakše nego da
čuvam dupe čovečanstvu...

sada pod drvetom guave još uživam u
slobodnim satima
nikad mi neće biti dovoljno slobodnih sati,
žmirkam ka suncu, češem nos, nikud se ne ide i
ništa se ne radi
ništa slavno
momci nikad ne bi provalili kako sam to izveo
a teško da i sam to znam
ali znao sam u fabrikama, znao sam na tim mestima
iz kojih sam želeo da uteknem, moje oči uvek okrenute
prozoru, izlazu, i radnici su me voleli jer su mislili
da sam lud a nadzornik je bio zbumen jer sam svojski
radio, ali s prezicom.

sada, pod drvetom guave, dok sunce probija kroz
granje, još imam telo mladića
ali lice je staro
prisećam se časova i mesta i šta je urađeno sa
danim i nedeljama i godinama.

okrećem se na stomak, širim obe ruke osećajući se
kao vuk koji se izvukao iz klopke, ali bez
iskidane noge.

uzeli su nešto, naravno, zato i dalje
odmaram, ali one delove koji su preostali
proslavljam pod ovim drvetom guave dok se
bliži podne.

moje bivše

moje bivše ženske trade se i dalje da me presretnu.
skrivam se u mračne plakare i navlačim mantile
oko sebe.

na hipodromu sedim u klubu
pušim cigara za cigarom
posmatram konje kako izlaze na svoje pozicije
i gledam preko ramena.

pođem da stavim opkladu - dupe ove ovde liči na
dupe jedne koju sam poznavao.
sklanjam se od nje.

kosa one tamo možda baš nju krije.
odlazim u pizdu materinu iz kluba i
prelazim na tribine.

ne želim povratak nijedne iz prošlosti.
ne želim povratak nijedne od onih bajnih
dama iz moje prošlosti,
ne želim da ponovo pokušavam, ne želim da ih
ponovo vidim, čak ni kao siluete;
sve ih prepustam, prepustam sve njih svim ostalim
muškarcima na svetu, mogu da uzmu lepotice,
sise dupeta bedra mozgove
i njihove majke i očeve i sestre i braću i decu
i kerove i bivše momke i sadašnje momke,
mogu da ih uzmu i jebu ih i obese ih
naopačke.
bio sam užasan i ljubomoran čovek koji ih je
maltretirao i zato je najbolje da su sa vama
jer vi ćete biti bolji prema njima i ja ću biti
bolji prema sebi
a kad mi se jave telefonom ili mi pišu ili ostave
poruke
sve ću ih poslati vama
dragi moji prijatelji.

ne zaslužujem to što vi imate i želim da tako i ostane.

o, da

ima gorih stvari od
usamljenosti
ali često prođu decenije
dok se to shvati
i najčešće
kada shvatiš
već je prekasno
a nema ničeg goreg
od tog
prekasno.

jebač

bio sam sumanuti muški bolid
bio sam sa R. i K. i M. i L. i
stalno smo se jebali i bilo je svađa
bilo je nesreće i penis me boleo
od stalnih svršavanja
sisao sam sise
turao glavu među bedra
bio sam odozgo
bio sam odozdo
nisam mogao da se setim
poslednjih sedam puta.

dobijao sam grčeve dok bih sedeо
i pio pivo.
sedao sam na naočare za čitanje.
čvorovi vena iskakali su mi
na slepoočnicama.
patio sam od zubobolje
leđabolje
glavobolje
bušne gume na svakom koraku
patio sam od zatvora
nisam se češljao
ali jebao sam -
ponekad bih bio dole
a i ona bi bila dole
»kad ja počnem«, rekla bi,
»i ti počni...«

neprestano sam
stajao u kupatilima s mokrim
prostirkama.
nisam bio u stanju da operem šolju
ali jebao sam i borio se
sa R. i K. i M. i L.
stalno su pretile da će me ostaviti
a ja ih uopšte nisam razumeo.

nisam bio uspešan u ratu sa ženama
bio sam previse ozbiljan a one
previse uspešne u tome.
bile su mudrije od mene
a meni je bilo sve gore i gore.
što sam ih vise jebao i borio se
s njima
bilo mi je sve gore.

postao sam to tamo nesposoban:
nisam bio u stanju da otvorim vrata ili se
javim na telefon,
da namestim krevet
obrijem se
operem zube
stizale su mi opomene za
neplaćeni telefon
opomene za vodu i struju
za neplaćeni porez
kiriju
osiguranje
poslao sam zahtev za obnovu registracije
ali kad je rešenje stiglo
odmah sam ga izgubio...

ali jebao sam
слушао sam ječanje
R. i K. i M. i L. koje je zvučalo
stvarno
ali nikada nisam pitao neku od njih
da li je svršila.
ja bogami jesam.
svaki put.
koža mog penisa
bila je ranjiva na dodir - kao vatra -
lekar je rekao da mu nije ništa,
rekao je: »pobogu, dajte mu malo
odmora. godinu dana pauze. nađite neki
drugi hobii.«

ali terao sam dalje.
smejao sam se, mada bez radosti.
mučio me čir.
ostario sam pet godina za šest meseci.
ali ljubomora me ipak
satirala, mozak mi je proključao.
nemamo sam vozio automobil
gubio poslove, nalazio poslove, gubio ih,
neprestano pio i pušio.
patio sam od nesanice
koža mi se ljuštila
sa nadlanica.
izgubio sam apetit
ali sam i dalje jebao i
nisam znao kako da se
išcupam.
bio sam zarobljen
među nogama dignutim ka
plafonu,
čovek
koji to radi
nanovo i nanovo i nanovo -
čaršavi, jastuci, zavese, roletne,
sise, guzice, pičke.
vonj ljubavi ponekad i vonj seksa
neprekidno
sa R. i K. i M. i L....

ali često
u najuzbudljivijim i najstrastvenijim
trenucima
poželeo bih da sam opet
onaj stari usamljeni tip
što sedi u bioskopu sa
kesom kokica
dok svuda oko mene
sede parovi
jedno pored drugog
zajedno.

povest jedne žilave mrcine

došao je pred vrata jedne noći mokar mršav izubijan i
isprepadan
beli zrikavi kusi mačak.

pustio sam ga unutra i nahranio i ostao je
stekao poverenje u mene dok jedan prijatelj nije
naišao kolima i pregazio ga.

odneo sam ono što je ostalo kod veterinara koji je
rekao: »male su šanse... dajte mu ove tablete... kičma
mu je slomljena, ali i ranije je lomljena pa je
srasla, ako preživi nikad neće hodati, gledajte ovaj
snimak - pucano je u njega, gledajte, sačma je još tu...
nekad je imao i rep, neko mu ga odrezao... «

vratio sam mačka kući, bilo je vruće leto, jedno od
najtoplijih u stoljeću, stavio sam ga na pod u kupatilu,
davao mu vodu i tablete, nije htio da jede, nije htio
da piće, umakao sam prst u vodu i kvasio mu njušku i
pričao mu, nikud nisam išao, odvojio sam dosta
vremena za kupatilo i pričao mu i pažljivo ga dodirivao
a on gledao u mene tim bledoplavim zrikavim očima i
kako su dani prolazili načinio je
prvi pokret
dovukavši se prednjim nogama
(stražnje nisu radile)
do kutije za nuždu -
bilo je to kao truba moguće pobeđe
iz tog kupatila ka čitavom gradu,
baš sam se vezao za tog mačka...

jednog jutra se digao, stao na sve četiri, zatim pao i
samo me gledao.

»možeš ti to«, rekao sam mu.

i dalje je pokušavao, dizao se i padaо, na kraju
hodao dva-tri koraka, kao pijan,
stražnje noge nisu ga slušale i ponovo je pao,
odmarao, zatim se digao.

ostalo zname: sad je bolje nego ikad, zrikav,
gotovo bezub, ali gipkost se vratila, i taj izraz
u očima nikad ga nije napustio...

sada me ponekad intervjuju, žele da čuju nešto
o životu i literaturi, a ja se napijem i dižem mog
zrikavog, upucanog, pregaženog bezrepog mačka
i govorim: »gledajte, gledajte *ovo!*«

ali oni ne shvataju, govore nešto kao: »vi kažete
da je Selin uticao na vas?«
»ne«, držim mačku u vazduhu, »već ono što se
dešava, stvari kao što je ovo, ovo, *ovo!*«

tresem mačku, držim ga uvis u
zadimljenom i pijanom svetlu, on je opušten, on zna...

tada je intervjuima kraj
mada sam ponekad ponosan kada docnije
vidim slike i eto mene i eto mačora i uslikani smo
zajedno.

i on zna da je to ništa ali da sve to ipak pomaže.

o bolu

moja prva i jedina supruga
slikala je
i govorila mi
o tome:
»sve je to tako *bolno*,
svaki potez je
bol...
jedna greška i
čitava je slika
upropasćena...
ti *nikad* nećeš razumeti taj *bol*...«

»slušaj, dušo«,
rekao sam joj,
»što ne šljakaš nešto lakše -
nešto što će da ti
godi?«

samo me pogledala
I mislim da je to bila prva njena
spoznaja
tragedije što nas dvoje živimo
zajedno.

takve stvari obično
započnu
negde.

naš zagonetni položaj

na samrtnoj postelji Sarojan je rekao:
»mislio sam da nikada neću umreti...«

znam na šta je mislio:
ja zamišljam kako večito
guram kolica kroz
samoposlugu
tražeći luk, krompir
i hleb
posmatrajući usput izobličene
i komične dame kako guraju
dalje.
zamišljam kako večito
vozim autoputem
gledajući kroz prljavi
vetrobran dok je radio uključen na
nešto što ne želim
da slušam.
zamišljam kako večito
sedim zavaljen u
zubarsku stolicu
krokodilski
otvorenih usta
maštajuci da sam u
Ko je ko u Americi.
zamišljam da sam večito
u sobi sa potištenom i nesrećnom ženom.
zamišljam da sam večito
u kadi
prdeći pod vodom
posmatrajući mehurove
i osećajući ponos.
ali mrtav, ne...
tanka nit krvi iz nozdrva
glava mi s treskom udara o sto
moji prsti grabe po tmini...
nemoguće.

zamišljam kako večito
sedim na ivici kreveta
u gaćama
i grickalicom
krckam golemu ružnu parčad
noktiju
smeškajući se
dok moj beli mačak
sedi na prozoru
i gleda ka gradu
a telefon
zvoni...

između
bolnih agonija
život je tako
nežna navika.
shvatam na šta je
Sarojan mislio:

zamišljam kako večito
silazim niz stepenice
otvaram vrata
prilazim
poštanskom sandučetu
i nalazim sve te
reklame
u koje
isto tako
ne verujem.

zeleno

pijan pred naprslim ogledalima kupatila
u izgubljenim gradovima Juga
držeći sečivo noža na žili kucavici i
cereći se.

tada sam prvi put naučio da je
pozorišna igra moćna zamena za
stvarnost:
jedina razlika između akcije i
glume akcije
je ta beskrajno tanka linija
izbora -
izbora između ničega i
ničega.

buditi se ujutro,
nalaziti neki
posao
tamo gde radnici sve prihvataju
osim sna o
bekstvu.
koliko je samo bilo takvih
mesta.
radio sam u jednom gradu u
Luizijani
i svake večeri izlazio
umoran i otupeo
ponovo u istu noć
puneći čaše
gledajući kroz
prozor i
misleći na devojku s
posla
u zelenoj džak-haljini
koja je neprekidno psovala.
želeo sam samo da je pojebem i
odem iz
grada.
samo sam otišao iz grada,

što znači da sam odabrao između
ostati nigde i otići
nikud,
i zamišljam
ako je još živa
da i dalje psuje
ali ja ne držim više sečivo noža
na žili kucavici -
kraj se primiče
dovoljno blizu
sam od
sebe.

za starog druškana

bio je samo
mačak,
zrikav
prljavobele boje
i bledoplavih očiju.

neću da vas zamaram
pričom o
njemu
reći će samo
da je bio veliki maler
i dobar stari druškan
i umro je
kao što ljudi umiru
kao što slonovi umiru
kao što pacovi umiru
kao što cvetovi umiru
kao što voda ispari i
vetar prestane da duva.

pluća su mu otkazala
prošlog ponedeljka.
sada je pod ružama u bašti
i čuo sam
počasni marš
kako svira za njega
u meni
što znam da
ne bi mnogi
ali bi poneki od vas
možda želeli da
znaju.

to je
sve.

smiraj

potrebno mi je da
prošetam niz ulicu
nekud
u popodne puno senki
nađem sto
ispred kafea
sednem
poručim piće
i da sedim
sa tim pićem
a muva da
sleti
na taj sto.
zatim
da u pozadini
čujem kako se neko
smeje.
zatim da vidim
ženu koja prolazi
u zelenoj haljini.
da vidim
kera koji prolazi
debelog kera
kratke smeđe dlake i
očiju koje se keze.
da umrem
sedeći tako.
da umrem
uspravnih leđa
dok su mi oči i dalje
otvorene.
hoću da mi avion
preleti nad glavom.
da prođe žena
u plavoj haljini.
onda hoću
istog debelog kera
kratke smeđe dlake i

očiju koje se keze
da ponovo prođe.
to će biti
dovoljno
posle svega
drugog
posle svega
ostalog.